

рівні. Ринкова економіка є супер конкурентною та унікальною в кожній країні, тобто зі своїми внутрішніми специфічними торгівельно-економічними рецептами, а залучення локального АЛК саме й націлено на подолання таких викликів.

КОНЦЕПЦІЯ РОЗВИТКУ СІЛЬСЬКИХ ТЕРИТОРІЙ ЄС: ДОСВІД ДЛЯ УКРАЇНИ

О.В. Покровська, здобувач вищої освіти

*Науковий керівник: А.В. Ключник, д.е.н., професор
Миколаївський національний аграрний університет*

Концепція розвитку сільських територій – це комплексний підхід до розв’язання проблем розвитку сільських територій, в основу якого закладаються принципи сталого розвитку.

Для забезпечення сталого розвитку сільських територій України у 2015 р. було прийнято два правові акти, у яких закладаються принципи сталого розвитку сільських територій: Стратегія сталого розвитку «Україна-2020» та Концепція розвитку сільських територій.

Перевагами Стратегії сталого розвитку «Україна-2020» є те, що в ній чітко і послідовно відображаються основні стратегічні цілі, впровадження в Україні європейських стандартів життя та вихід України на провідні позиції у світі. Недоліками Стратегії обґрунтовується необхідність її доопрацювання в напрямку уточнення векторів та шляхів розвитку. У Стратегії відсутні конкретні ініціативи. Водночас у ній мало йдеться про шляхи розвитку агросектору, бізнесу та інвестиційного клімату. Також існують великі ризики того, що виникне нестача ресурсів для реалізації усіх намічених цілей [1].

Щодо Концепції розвитку сільських територій, то варто відмітити її переваги, які полягають в тому, що в Концепції окреслює головні пріоритети розвитку сільських територій, шляхи створення умов, необхідних для розвитку сільських територій, та механізм підготовки аграрного та сільського сектору держави до функціонування в умовах зони вільної торгівлі з ЄС. До недоліків концепції варто віднести те, що за досить короткі терміни Концепція не буде спроможна реалізувати повністю усі заплановані заходи і тому, очікувати масштабні перетворення не варто і неможливо [2].

І тому, для формування концепцій розвитку сільських територій вважаємо за доцільно скористатися досвідом ряду країн ЄС зокрема: Польщі, Франції, Бельгії, Чехії, Угорщини, тощо.

Досвід Польщі доказує, що маленькі фермерські господарства можуть бути ефективними при підтримці держави, яка має довгостроковий характер. При цьому державна підтримка має базуватися, в першу чергу, на сприянні залучення інвестицій та розвитку. Польській уряд здійснює довгострокову політику розвитку малих господарств, що також розглядається як ефективний засіб самозайнятості населення та вирішення соціальних проблем сільських територій та послаблює соціальну напруженість на селі. Одним з ключових факторів успіху польського сільського господарства є доступ фермерів до фінансів, можливість отримати кошти, необхідні як для поточних потреб, так і на розвиток.

Розвиток сільських територій Франції свідчить про те, що в останні десятиріччя регіональна політика щодо розвитку сільських територій в цілому все більше базується на принципах субсидіарності та партиципативності. Ще до 1995 року у Франції політика економічного розвитку та прийняття рішень щодо ефективного розвитку сільських територій здійснювалась в основному «згори-вниз» та мала дозвільний та перерозподільний характер. В ході здійснення проектів та реформування аграрної системи, процеси економічного розвитку аграрного сектору та прийняття управлінських рішень на сьогодні формується шляхом застосування принципу «знизу-вгору». Тому розвитком сільських територій займаються міністерства, відомства та територіальні адміністрації, яким надані обов’язки по сприянню ефективного розвитку сільських територій.

Для Бельгії головним пріоритетом комплексного розвитку сільських територій є розвиток системи кооперативів, що належать безпосередньо сільгоспвиробникам. Основним підґрунтям для кооперації свідчить резолюція Генеральної асамблеї ООН 56/114 «Кооперативи в процесі соціального розвитку». Через свої власне створені кооперативи, фермери продають продукцію і зберігають її на кооперативних елеваторах, що належать не посередникам, а сільгоспвиробникам.

Програма розвитку сільських територій Чеської Республіки до 2013 р. передбачала ґрунтовне фінансове забезпечення у 3,6 млрд. євро, з яких 2,8 млрд. євро за рахунок засобів Європейського фонду розвитку сільських територій. На сьогодні, республіка в свою чергу підтримує будь які інвестиції у агросекторі, поширеним є агротуризм, який тісно пов’язаний з органічним виробницт-

вом яке направлене на підвищення життєвого рівня населення та поліпшення стану навколишнього середовища країни.

В Угорщині розвиток сільських територій здійснюється у відповідності з Програмою розвитку сільських територій. Успішна реалізація зазначеної стратегії важлива для Угорщини в якій 88 % площі віднесено до сільських територій і на яких проживає 47 % населення. Для Угорщини найважливішим у розвитку аграрного сектору постає продовольча безпека, яка існує в рамках закону країни. Адже в кожному районі Угорщини працюють служби контролю, які відповідають за якість продукції та слідкують за станом територій агропризначення. Політику контролю над сільськими територіями здійснює Міністерство сільського господарства Угорщини, до якого постійно надходить інформація щодо стану розвитку сільських регіонів країни, і таким чином здійснюється безперервний контроль за станом агросектору країни [3].

Отже, досвід ЄС у вирішенні проблемних питань стосовно розвитку сільських територій є важливим та значущими для України.

Перелік посилань:

1. Панасюк О. Ю. Міжнародний досвід розвитку сільських територій в умовах децентралізації влади / О. Ю. Панасюк // Інвестиції: практика та досвід. – 2015. – № 23. – С. 120-123.

2. Борщевський В. В. Розвиток сільських територій в системі євроінтеграційних пріоритетів України : монографія / В. В. Борщевський ; НАН України. Інститут регіональних досліджень. – Львів, 2012. – 216 с.

3. Чемерис В. А. Програмні підходи стратегічного розвитку сільських територій: досвід країн Вишеградської групи та Митного союзу / В. А. Чемерис // Соц.-ек. проблеми сучасного періоду України. – 2013. – Вип. 6. – С. 150-162.

НЕОБХІДНІСТЬ ВПРОВАДЖЕННЯ НОВИХ ПОГЛЯДІВ НА БЮДЖЕТУВАННЯ В УПРАВЛІННІ ПІДПРИЄМСТВОМ ЧЕРЕЗ ІНТЕРНЕТ ТЕХНОЛОГІЇ

І.Р. Попадинець

Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу

Інтеграція підприємства на ринок супроводжуються зростанням потреби в інформації внутрішньогосподарського призначення, передусім маркетингового, фінансового, технологічного й стратегічного характеру. Стратегічне планування діяльності підприємства передбачає доведення фінансових показників до його структурних підрозділів. Механізмом такої орієнтації є внутрішньогосподарське стратегічне планування на основі бюджетування. Бюджетування як один із видів фінансового планування вдало поєднує інтереси підрозділів і підприємства загалом, а також враховує особливості кожного з них через систему витрат і доходів, характерних тільки для певного підрозділу [1, с. 51].

Ефективне бюджетування – це безперервний технологічний процес, що є рушійною силою економічних перетворень господарської діяльності [2].

Забезпечення процесу ефективного бюджетування передбачає побудову єдиної системи розрахункових планів, яка гуртуватиметься на синтезу методів економічного аналізу. При цьому фінансист (виконавиць) виконуватиме функцію оператора обслуговування. Для цього існують сучасні ІТ-інструменти, що дають змогу встановити причинно-наслідкові зв'язки в досягненні стратегічних цілей, створити інструменти реалізації стратегії.

Головним інструментом цього напряму є локальні корпоративні сайти, які не лише містять інформацію про систему розрахункових планів підприємства, але являються потужним інструментом управління процесом планування на підприємстві.

Локальний корпоративний сайт є сукупністю різних інформаційних ресурсів і сервісів організації, що інтегрує різні джерела даних і окремі функціональні підсистеми. З технологічної точки зору корпоративний сайт є сервер додатків, який може запускати стандартні «портальні» компоненти і дозволяє: оперативно розміщувати і розвивати інформаційні ресурси підприємства; прискорити доступ до інформації користувачам у будь-який момент, в будь-якій точці знаходження; причому набори доступної інформації та сервісів залежить від категорії користувача; підвищити якість управління процесом планування, інформаційною безпекою і діяльністю підприємства в цілому; дозволяють здійснювати ефективне керівництво віддаленими філіалами в режимі online, економити час. Серед технологій для створення локальні корпоративні сайти можна виділити такі: Hummingbird Portal, Oracle 9iAS Portal, Microsoft Share Point Portal Server [3, с. 128].

Таким чином, локальні корпоративні сайти дозволяють впровадити нову концепцію організації робочих місць співробітників з доступом до всієї інформації, необхідної для виконання ними професійних функцій забезпечуючи ефективний процес бюджетування на підприємствах.